

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD.

No. 6.

Tacoma, Wash., Marts 25, 1893.

Vol. III.

Naturforskeren Agassiz.

Den store Naturforsker Agassiz, hvis Portræt vi her fremstille for Læserne, blev født i Wandt i Schweiz den 28de Mai 1807, hvor hans Fader var en fattig protestantisk Præst. Som Dreng kom han først i Almskolen i Bienne og fra denne, paa Grund af sine sjeldne Evner, i den lærde Skole i samme By. Herfra kom han som Student til Zürich, hvor han med Flid lagde sig efter Medicin og Naturhistorie. For at udvide sine Kundskaber reiste han fra Zürich til Heidelberg og derefter til München, hvor han i fire Aar hørte den berømte Filosof Schellings Forelæsninger. De grundige Kundskaber, som han erhvervede sig her, fremmede i høj Grad den Skarpsindighed, som han senere viste under alle sine Forskninger. I Aaret 1826 begyndte Agassiz, som dengang neppe var 19 Aar gammel, allerede at arbejde paa et Verk, idet Naturforskeren Martins overdrog ham at samle hans Optegnelser og ordne de Fiske, som han havde hjembragt fra sit Ophold i Brasilien. Dette Arbejde skildte han sig ved paa en saadan Maade, at den store Boghandler Cotta i Leipzig, der skulde slutte et Verk om

Europas Fiske, henvendte sin Opmærksomhed paa Agassiz, der havde de fornødne Evner og trængte til Arbejde, og han fuldsørte dette Verk paa en saadan Maade, at Efterslagten maa være ham taknemmelig derfor.

Han fik nu Ansættelse ved Akademiet i Neuchatel i Schweiz som Professor i Naturhistorie. Han gjorde snart det Akademi saa berømt, at der strømmede Tilhørere til fra næsten alle Lande i Europa.

Naturforskeren Agassiz.

Under Agassiz' Ophold ved dette Akademi opdagede en af hans Landsmænd, Charpentier, engang surede Klipper i Bjergene og Spor af gamle, længst forsvundne Gletschere. Da Agassiz hørte denne Opdagelse, indsaa han straks dens Bigtighed, og han prøvede efter en nøjere Overveielse at paavise, at de schweiziske Gletschere engang i Fortiden havde bedækket alle Nabolandene. Han holdt nemlig fuldt og fast paa, at der engang havde været en Isperiode, som havde dannet et interessant Afsnit af Jordens Udviklingshistorie. Denne Opdagelse fremkaldte stor Overraskelse hos alle Videnskabsmænd paa begge Halvkugler; men de holdt ikke paa hans Paastand og trak i Begyndelsen kun paa Smil lebaander ved at høre den. Dette bragte dog ikke Agassiz til at opgive

sin Paaftand; hans Bektalenhed og hans faste Overbevisning skaffede ham mange Elever og Tilhængere, og det varede ikke ret længe, før de hidtil saa forladte Gletschere bleve hjemsøgte af en Skare unge Naturforskere, der næsten Alle senere bleve berømte Mænd. Et Minde om disse ivrige Granstninger i Gletscherne er den store Sten, paa hvilke enhver af disse Mænd indridsede sit Navn, og som kaldes Hotel des Newchatois, fordi Agassiz og hans Venner leirede sig i dens Skygge, medens de foretog sine storartede Undersøgelser. Stenen, som i forrige Aarhundrede var kommen ned fra Schreckhorns Høider, havde af Naturen en stiferagtig Sammensætning og delte sig efterhaanden, som den fulgte Jæns naturlige Synken.

I Aaret 1846 var det ikke Agassiz mere muligt at skaffe sig de nødvendige Midler til Fortsættelsen af sine Undersøgelser, og han besluttede nu at udvandre til Amerika; men det var med tungt Hjerte, at han forlod sine kjære Fjerge. Hans sjældne Bektalenhed og varme Hjerte skaffede ham snart Venner og Beundrere i det nye Fædreland, og han blev snart udnævnt til Professor i Naturhistorie og Geologi i Boston. Under sit Ophold i denne By gjorde han engang en Udflugt med nogle af sine Elever til en af Ny-England-Sperne, hvis Bredder han undersøgte omhyggeligt, og til sin store Glæde og Overraskelse spødte han ogsaa her paa Spor af en tidligere Gletscher-Periode. Da han kom tilbage fra denne Udflugt, fandt han i sit Hjem en Skrivelse fra Staten Syd-Carolina, i hvilken man meddelte ham, at han var udnævnt til Professor i Naturhistorie og Geologi i Byen Charleston. Agassiz blev meget glad over denne Udnævnelse, da han altsaa nu kunde bosætte sig i et Land, hvis rige og yppige Natur frembyder Stof nok til Undersøgelse for en Naturforsker. Ved en Vens Hjælp fik han et af Regjeringens Skibe stillet til sin Raadighed, og han tilbragte nu en hel Vinter med at foretage Undersøgelser af Havets Dybder. Det glimrende Resultat, som opnaaedes ved disse Undersøgelser, gav Stødet til en Mængde andre undersøgte Forskninger. Ved hans forskjellige grundige Undersøgelser og ved de Berter, som han udgav, blev Opmærksomheden i Europa først ret henledet paa ham, og man begyndte der at komme i Tanker om, at han egentligt hørte hjemme i den gamle Verden. Han modtog nu den ene Vædsbevisning efter den anden fra forskjellige Universiteter og videnskabelige Selskaber i Europa. Paa denne Tid blev Agassiz udnævnt til Professor i Anatomi og Geologi ved Universitetet i Cambridge, og da man efter hans Opfordring bestemte sig til at anlægge et naturhistorisk Mus. um her, blev han tillige ansat som Direktør ved dette. Man kunde ikke have gjort et heldigere Valg; thi i mindre end otte Aar lykkedes det Agassiz her at tilveiebringe en Samling, som er aldeles enestaaende i Verden. Dette store Museum skaffede Afgang til et uuaadeligt Arbejde, men ogsaa stor Glæde og det var hans Stolthed. De nødvendige Penge tilveiebragtes dels ved Bidrag fra Staten og dels ved storartede Gaver fra rige Amerikanere. 1865 foretog han en stor Ekspedition paa Amazon-Floden, hvorfra han hjembragte flere hundrede Arter Fiske, som hidtil vare ukendte. Rejsen af Brasilien understøttede denne Ekspedition paa en meget gavmild Maade. Efter Hjemkomsten fra Amazon-Floden foretog han en Rejse for at gjenvinde sin tabte Sundhed og gjense

gamle Venner. Neppe var han kommen tilbage fra denne Rejse, før han atter begyndte paa en storartet Ekspedition, som gik ud paa at undersøge Amerikas Kyster fra Boston til San Francisco. Hans anden Hustru ledsagede ham baade paa denne og de to forudgaaende Rejser. Hun interesserede sig meget for hans Arbejder og var hans uadstillelige Medhjælper ved disse. Og saa den sidste Rejse havde det heldigste Udfald, og de Undersøgelser, som bleve gjorte paa den, ledede til et stort Udbytte for Videnskaberne. Ved sin Hjemkomst fra denne Rejse ventede Agassiz en ny og glædelig Overraskelse. Ved et af de Foredrag, som han efter Opfordring holdt i Boston efter Hjemkomsten fra Amazon-Floden, havde han udtalt Ønsket om Oprettelsen af en Skole for Saltvands-Fiskeriet og udkastet en Plan for en saadan Skole. En rig Ridsmand i Boston ved Navn Anderson søgte sig saa tiltalt af dette Forslag, at han i et Brev underrettede Agassiz om, at han stillede en Sum paa 400,000 Dollars til hans Raadighed samt den smukkeste Ø i Arkepelaget Elizabeth, som ligger i Massachusetts-Bugten, forat den foreslaaede Skole kunde blive oprettet. Det var denne Overraskelse, som ventede Agassiz. Han tog naturligvis med Glæde mod dette gavmilde Tilbud, og 1873 indviedes denne Skole, der vakte stor Opsigt i Amerika, og som Agassiz selv tilskrev en saa stor Betydning, at han satte den langt over det store Museum, som han havde grundlagt i Cambridge.

Agassiz havde ikke den Glæde at se denne Skole ret længe i Virksomhed, thi han døde samme Aar, som den blev oprettet. Hans Død vakte stor Sorg i Amerika, hvor de offentlige Bygninger hejsede National-Banneret paa halv Stang, som Tegn paa almindelig Deltagelse. Han oplevede ikke at saa sit store Verk: „Bidrag til de For. Staters Naturhistorie,“ fuldtendt. Det skulde omfatte 10 Bind i stort Format, og der havde tegnet sig ikke mindre end 60,000 Subskribenter derpaa. Kun de fire Bind vare færdige og indkomne inden hans Død, men hans Søn Alexander, der synes at have arvet Faderens Geni og Lyst til Naturvidenskaberne, vedbliver at fortsætte Udgivelsen af dette videnskabelige Verk.

Vis mig din Tro af dine Gjerninger.

Saa taler og byder Gud i sit Ord (Jak. 2, 18). Gud ser Stil Hjertet. Han ser grant alle vore Tanker. Han grant Hjerter og Nyrer. Intet er skjult for ham. Han ser Troens mindste Gnist. Han forstaa os bedre end vi selv. Men: Vis mig din Tro af dine Gjerninger! Saaledes vil han have det. Hjertets Tro og Fortrøstning til Gud vor Frelser skal træde frem i Handling, i Gjerning til Guds Værc og Næstens sande Gavn. Disse Gjerninger skal være efter Troens Regel, efter Ord og Anvisning. De skal flyde af Troens Natur og være efter Guds Vilje. Menneket maa forsage sig selv, sit eget Dykke, sin egen Smag og Behag og saa, naar det gjør gode Gjerninger. Gode Gjerninger for Gud er kun de Gjerninger, som kommer af en Tro, der bunder i Gud. De er Troens Frugter. Disse Gjerninger er en naturlig og nødvendig Ytring af Troen, som er virksom

i Kjærlighed. Disse sande gode Gjæringer er Vidnesbyrd om Troen, som behager Gud. Derfor Troen ikke har Gjæringer, er den død i sig selv. Troen er død uden Gjæringer. Paa Dommens Dag vil Gud dømme de Troende efter deres Gjæringer. Disse skal være de Beviser, de Vidnesbyrd, hvorefter Gud dømmer. Har du tænkt over dette, kjære Læser? Dine gode Gjæringer kan ikke bringe dig i Samfund med Gud, det kan alene Troen, som er Samfundet med Gud. Men denne Tro skal, bør og maa aale gode Gjæringer, bringe Frugter. Ligesom Vingaardsmanden bedømmer sine Trær efter deres Frugt, saaledes vil Gud bedømme dig paa Dommens Dag efter din Troes Frugt, efter dine Gjæringer. Disse skal følge dig gennem Død og Grav og ind for Dommen. Gud behøver ikke disse som Vidnesbyrd, thi han ser jo til Hjertets Tro, men han vil være retfærdig, naar han dømmer. Han vil gaa efter ydre Beviser, og disse „Troens gode Gjæringer. Saa vigtig er de gode Gjæringer i vor Kristendom. „Hvad Gavn er det, mine Brødre, om Nogen siger, han har Tro, men ikke har Gjæringer? Mon den Tro kan frelse ham?“ Nei! „Fader saa eders Lys skinne for Menneskene, for at de maa se eders gode Gjæringer og ære eders Fader, som er i Himlene!“ (Matth. 5, 16). Saaledes lærer Guds Ord, og saaledes lærer vor Kirke. De gode Gjæringer er nødvendige som Troens Frugter og Vidnesbyrd. De er Testimonia Fidei.

Disse Frugter skal sættes her i Tiden, og saalænge den Troende lever. Han kan aldrig blive færdig med at øve gode Gjæringer. Træet maa ogsaa hvert Aar i Høstens Tid give Frugt. Hvis Frugten udebliver, hugges Træet om. Det er da uden Nytte, men til Skade, det tager jo Kraften bort fra Jorden til ingen Nytte. Saaledes er ogsaa Kristne uden Nytte, naar de lægger Hænderne i Skjodet, enten de nu synes, at de har gjort nok og vil hvile paa sine Gjæringer, eller de er trætte og skuffede. Troens Natur er som Rosentræets. Det kan ikke andet end sætte Roser. Derfor: naar I gjør det gode, bliver ikke trætte. Værer brændende i Nanden, tjener Herren! I skal høste i sin Tid, saafremt I ikke forjage. Høsten venter en evig Naadelson, Livsens Krone. Denne Krans er dog ikke flettet af vore gode Gjæringer, men af Kristi Tornetrans. Men vore gode Gjæringer følger med os som Vidnesbyrd om sand, levende og virksom Tro. Vis mig din Tro af dine Gjæringer!

Vi skal ogsaa gjøre gode Gjæringer, fordi Kristus til den Ende har forløst os. Vi skal som hans egen, dyrt kjøbte Eiendom forkynde hans Dyder, som kaldte os fra Mørket til sit underfulde Lys. Vi skal træde og vandre i hans Fodspor, ligesom han vandrede her paa Jorden. Derved beviser vi paa det kraftigste vor Tro af vore Gjæringer. Saaledes skal vi overbevise og dømme Verden ved et kristeligt Exempel. Exemples Magt er stor, det er den kraftigste Prædiken, det eier en tvingende Magt, som Ord og mundtlig Forkyndelse ikke har. Ved sit Exempel overvandt de første Kristne sine Modstandere. Fader saa eders Lys skinne for Menneskene, at de kunne se eders gode Gjæringer og ære eders Fader, som er i Himlene. De gode Gjæringer er ogsaa et Takoffer for Kristi store Forsoningsoffer og Gjenløsningsbetaling for os.

L.

Herren er sandelig opstanden!

(Af Peter Andreas Jensen.)

Jesus Kristus er opstanden.
 Det er Paaskebegæns Gud.
 Jubler Kristne, med hinanden!
 Underet er stet af Gud.
 Billig gav sit Liv han hen,
 Vældig tog han det igjen;
 Bort da med Langfredags-Sorgen!
 Signe Gud vor Paaske morgen!

Nu er Nattens Mulm forjaget,
 Nu er tændt vor Livsens Sol,
 Nu er Templets Forhæng draget
 Bort fra Herrens Naadestol.
 Stenen, over Graven lagt,
 Splintret blev af Herrens Magt:
 Kristus bragte Liv i Døden;
 Han stod op med Morgenrøden.

Da, først da han havde bundet
 Satans Magt og Argelift;
 Da, først da var Seiren vundet;
 Lovet være Jesus Krist!
 Herrens Legem' laa i Jord,
 Men i Nanden han nedfor
 For i Helved selv at fejre
 Seiren over alle Seire.

Nu ved ham vi og har vundet
 Ewig Seier, evig Fred,
 Og igjennem Graven fundet
 Veien frem til Salighed.
 Kan Guds Joll da frygte? nei!
 Om det dør, det dør dog ei!
 Spødt i Jorden kun det blunder,
 Til det ster — det sidste Under.

Da skal alle Stene briste,
 Alle Grave aabnes brat,
 Og de Første med de Sidste
 Raagne af den lange Nat.
 Slægt paa Slægt skal vandre frem
 Til det ny Jerusalem,
 Der, hvor Kristus selv vil møde
 Alle, som i Kristus døde. —

Lad os dog, at vi kan leve!
 Og fra Synden mer og mer!
 Og ved Troens Kraft os have
 Opad, — der hvor Kristus er!
 Benner! blot en liden Stund,
 Saa er endt den sidste Blund:
 Da skal Paaske Morgenrøden
 Bringe evigt Liv i Døden!

Hører Kristi Opstandelse til vor Gjenløsning?

Vi ved, at i vore kjære Luthers lille Katekismus staar det om Gjenløsningen. Saa kommer da Artikelen og regner op, hvem

Kristus er, og hvad han har gjort og fremdeles gjør for os, for mig i Synden arme, fortabte og fordømte Menneske. Gjenløsningen betegner og omfatter alt, hvad Kristus har gjort og gjør for os hos Gud. Nu har visse Lærere villigt beklippe og indsnævre Kristi Frelsergjerning for os og for alle Mennesker. Paven gaar naturligtvis i Spidsen, og andre, som er ængstelige for at gjøre Frelsen i Kristo til en „Sovepude“ for Synden, har her slaaet ind paa det samme. Af Hensyn til Sekterne har ogsaa anseede Lærere ment at burde være forsigtige og ikke bruge flydige og trosterige Udtryk om Kristi Gjenløsning. Saaledes er det gaaet til, at Lærestridigheder eller ialfald Misforstaaelser har reist sig om dette selv indenfor den lutheriske Kirke i de senere Tider. For faa, myndige Kristne er det en hellig Pligt at vide, hvad de tror og skal tro. Og her gjælder det allermost, thi Kristi Gjenløsning er jo Grundvoelden, som den Enkeltes og de Manges Tro og Salighed hviler paa. Den er jo den salige Skat, som vi i Troen og ved Troen skal modtage, annamme og tilegne os af ganske Hjerter, Sjæle og Sind og saaledes blive salige her og hilsed i al Evighed.

Mange lærer saaledes: Paa Korset udbrod Jesus: Det er fuldbragt. Hvad er fuldbragt? Frelsen, Forsoningen. Der altsaa slutter Gjenløsningsverket, dermed afflattes det, med at Jesus led paa Korset og hengav sig i Døden for os.

Er det nu rigtig at sige dette? Vor Beseendelse, den anden Artikel, slutter ikke dermed. Apostlene eller de første Kristne, som har affattet Artikelen, har henvendt mere til Gjenløsningen, nemlig og begravet, nedfor til Helvede, opstod tredje Dag fra de Døde, opfor til Himmels, sidder hos Gud Faders høire Haand, hvorfra han skal komme igjen for at dømme Levende og Døde. — Alt dette hører altsaa til Kristi Gjenløsning. Kristus døde for vore Overtrædelser, og er opreist til vor Retfærdiggjørelse. Han blev kraftigen bevist at være Guds Son ved Opstandelsen (Rom. 1, 4). Han blev lydig indtil Korsets Død for os, han led villig Syndens Skyld og Straf for os. Men Gjenløsningen selv kan ikke skilles fra dens Frugt og Virkning, som er Syndernes Forladelse, Livet og den evige Salighed. Alt dette har Kristus forhvervet for os. Gjenløsningen, Forsoningen, Frelsen er nu ikke bare mulig, men virkelig. Alt er i Kristus, alt ræfkes, bydes og skjænkes i Ordet og Sakramenterne. Faderens hellige Krav er opfyldt, hans Brede stillet, derfor elsker han Syndere og slaar Naadens og Paradisets Døre paa vid Bæge: Kommer til Bryllup, alt er bereedt?

Public Opinion.

Den offentlige Mening eller public opinion har to Betydninger, først og nu især i vor Tid: Pressens eller Bladenes Mening, som da enten udtrykkes i ledende Artikler eller i indsendte Bidrag fra Bladets Læsere og Brevskrivere. En god, det vil sige, en smart Redaktør maa altid have sin Euforsans og Smag, saa han ved, hvad Læserne sætter Pris paa, og hvad de ikke liker. Den egentlige public opinion er alt-

faa Folkets, det store almene Folks Mening og Anskuelser. „Folkets Røst er Guds Røst“, hedder det i et Ordsprog, vor populi, vox Dei. Henrik Ibsen spotter over dette Ordsprog. „Guds Røst er Folkets Røst“, burde være Regelen. For Kristne er det ganske vist af stor Betydning at lytte til Guds Røst og ikke gaa med Strømmen. Public opinion er nemlig en faare upaalidelig Ting. Den er ofte ikke rigtig, det er efter Guds Vilje og Mening, dertil er den saa omskiftende som Vind og Veir. Folket raabte ved Jesu Indtog i Jerusalem: Hørsanna du, Davids Son! Betsignet være den, som kommer i Herrens Navn! De hylde ham som Konge over Israél. — 3 Dage efter raaber det samme Folk: Korsfæst, korsfæst ham! Dette er bare et Exempel, og vi nævner dette, fordi vi af dette ser Modsætningen saa klart, hvor hurtigt og uventet Folkets Stemning skifter. Ja saaledes er det ofte: med public opinion, den offentlige Mening, med Folkets Smag, Behag og Stemning. Aviserne, som er Tolk for alt dette, som paa en Maade er Folkets Røst, blev naturligvis som Folket selv, — og Folket er som Aviserne. Hvis du vil kjende en Mandes Smag og Anskuelser, saa se straks efter, hvad Avis og Tidsskrift han læser eller holder.

For de Kristne er Sandheden det første og det sidste, Sandheden, intet andet. Det er Sandheden, Guds Ord, og det alt Guds Ord, som oplyser, frelser eller fordømmer os. Guds Ord er Guds Røst, intet andet. Der i hans Ord finder vi Herrens Sind og Mening. I den skal de Kristne være fast forenede (1 Kor. 1, 10; Filip 2, 2). Mange glemmer sin Stilling og træller under public opinion, under Verdens eller vidvarende Kristnes Smag og Formaning. Bøder ikke Menneskers Tralle! Vad Sandheden frigjøre og binde, intet andet! Hvad siger Guds Ord, hvad lærer Bibelen om den Ting? Saa spør den Kristne sig selv ved ethvert Spørgsmaal, og han ser ikke efter, hvorledes public opinion fortolker eller oftest forvranger og misligner Skriften. En god Kristen gaar til Bibelen og Beseendelsen og til de gamle, funde Lærere i Kirken (Luther, Scriver, Arndt), han er ikke forpligtet til at gaa efter Folkemeningen, har heller ingen Ret. Hans Samvittighed er bunden i Guds Ord. Men just derfor er en saadan den frieste, virkelig fri. Det er jo bedre at tjene en stor Herre end at tralle for 100 smaa, lunefulde og vægelsindede Despoter.

I.

„Læsekunsten“ af Dr. Georg Fasting.

Naar „Herald“ af og til anbefaler eller anmelder Bøger, da er det ikke for at gjøre Bogens Forfatter eller Boghandleren en Tjeneste. Ingen har bedt os om at anmelde deres Bøger, og vi vilde ikke af den Grund anmelde nogen Bog. Hvis vi kjendte en Bog, som læses meget blandt vort Folk, men er sfadelig, hvilket mange Bøger desværre er, da kan det hende, at vi vilde advare mod den Bog. Naar vi anmelder Bøger og Tidsskrifter, da er det for at gjøre vore Læsere en Tjeneste, vi puffer at give dem Anledning til at faa nyde godt af Indholdet i Bogen, føre sig det til Nytte. Dette er det, vore Læsere nu en Gang for alle bør mærke sig, og især denne Gang. „Læsekunsten“ er en meget værdifuld Bog, som ud-

kom i 1891 paa Gyldendalske Boghandels Forlag i Kjøbenhavn. Den er skrevet af en norsk Skolemand, som nu er Bestyrer af Aker Seminarium. Bogen er beregnet paa alle, da Kunsten at læse er for alle. Alle maa og behøver at

Her behandler den lærde Forfatter: Læsekunst og Kunst, Foredrag og Indhold, Taleren, Læsekunsten og vor Tid, Læsekunstens Opblomstring, Sagtelæsning, Læsekunst og Læseregler.

En tung Skitsningsse.

læse. Mer Bogen er især tænkt at hjælpe Lærere og Præster og alle, som læser for andre eller taler til andre, og det gjør vi jo ogsaa alle. Bogen er for alle.

Første Del omhandler Læsekunstens Betydning.

Andet Del handler udførelsen af Læse og Læsning under de 3 Grupper: Udtalen, Betøingen, Udtalset.

Bogen er beregnet baade paa norske og danske Læsere, og den groer flere Dødsstykker, som naturligvis gjør Bogen

dobbelt værdifuld. Forfatteren har medtaget en Del underholdende Stof og søgt at vække almindelig Interesse for Væsfkunsten.

Efter vor Skjøn er denne Bog af dobbelt stor Betydning for Landsmænd i Amerika, hvor det dansk-norske Sprog for en Del opretholdes paa en mindre naturlig og mere tungvindt Maade end i det gamle Land. — Forfatteren tar godt Sigte paa Stemmen, Tonen, og lader os forstaa, at Begrundelsen, Tanken, det korrekte Sprog o. s. v. ikke er nok, men at Foredraget, Talens, Stemmens Fald kan afbiide Kraften og Jnden, Frygten og Modet, Kampen og Freden o. s. v. Kort sagt har saa stor Betydning.

For Prester har Forfatteren lagt mange Ting tilrette, og de vil nok ogsaa have størst Brug for denne fortræffelige Bog, dernæst Lærere. — Den erholdes gennem Luth. Publ. House, Decorah, Iowa.

Vi tillader os nu at anføre lidt af Georg Hastings Bog, som kanske vil være godt at merke sig.

Om jeg derfor skal bestemme Værdien af en Tale, saa maa jeg veie de Værdier, som kommer paa Foredragets Konto ved Siden af dem, som kommer paa Ordrenes Konto — Summen er Talens Værdi.

Nogle overvurderer saaledes Foredraget paa rent uforstandig Maade og kan røbe en rent sansløs Svaghed ligeoverfor Foredragets Virkninger. Halvdannede Mennesker sætter gjerne en utilbørlig Pris paa Foredragets mest udvortes Egenskaber, som f. Ex. at det er glat og flydende, eller at det fremføres med en velklingende Stemme o. l. Derimod overhøres hyppig det bedste i Foredraget. Hos ganske uannede bliver dette, som bekendt, til, at ofte Stemmens Styrke, endog vilde Skrig, gjør Udslaget. Det er især paa det religiøse Omraade, at man træffer paa disse Skjævheder. De er meget beklagelige. Det er en alvorlig Sag, at Folket gaar hen og henter Næring for sine dybeste Behov af aandelig Tomhed.

Den merkeligste Virkning af Væsfkunstens Forbedring i et Folk vil kanske just være den at skjærpe Folkets Sans for, hvad der er offentlige Taler, og særlig i den religiøse Forkyndelse, har virkelig Indhold, er virkelig Næring for Aanden, og hvad det ikke er Tilfældet med.

Hvorledes skal vi altsaa som Tilhørere stille os til en Tale med Hensyn paa hans Foredrag? Meget simpelt. Vi skal bestandig søge det virkelige Indhold og kun dette, aldrig altsaa lade os fængsle af noget udvortes, som ikke er Bærer for et Indhold. Vi maa forlange, at Talerens Ord er upiagtige og hans Begrundelse saa fuldstændig, som Keiligheden tillader, men samtidig maa vi ogsaa søge Indholdet i Foredraget.

Vi bør ikke glemme, at nogle kan være særlig dygtige i Sprogets, andre i Foredragets Kunst; det er ikke billigt at forlange alt af alle."

Misbrug af Dyrene.

Gud gav Mennesket Herredømme over al Skabningen, den skulde være det til Hjælp, Næring og Hygge. Men vi ser desværre, hvorledes Synden kom ind i Verden og forstyrrede

ogsaa Harmonien i Naturen og forplumrede Menneskets Forhold ogsaa til Skabningen. Istedensfor at bruge misbruger ofte Mennesket Guds Gaver. Hvorofte ser vi ikke Dyrplageri og Grusomhed mod Dyrene! Hvorofte gaar vel ikke Jægere ud og skyder ned Dyr og Fugle blot for Adspredelse og for at tilfredsstille sin Lyst! Det er ikke bare Konger og Adelsmænd i Europa, som forstynder sig paa den Maade. Vi ser det ogsaa i dette Land, hvor det lader til, at Dyrene er ganske ubeskyttet og solgt under Vilkaarligheden. Koven freder vel om enkelte nyttige Dyrarter. Koven er ærlig, men Holden besværlig, siger det gamle Ordssprog. — Man har naturligvis Ret til at dræbe og udrydde Skadedyr og giftige Slangar, men Dyr, som er os til Nytte og Fornøielse burde behandles som Venner og tro Vedsagere, som Vorherres Pleiehøru og ikke hjemfalden Menneskenes Luner. Vi skal ogsaa e. gang gjøre Regnskab for vor Behandling af de unærlende Dyr. Dette burde Lærere og Opdragere indskærpe den opvoksende Slegt.

Som Følge af Menneskenes Uetsindighed, Grusomhed, Jagtlust og Tankeløshed er flere Dyrarter, som før vrimlede i en Mangfoldighed af Art r, nu paa Veie til at udryddes og uddø. Dette vil snart blive Tilfælde ogsaa med vore Sæl- og Hvalrossarter ved Vestkysten, hvis ikke den hensynsløse Jagst blir aldeles hæret. I Løbet af de sidste 10 Aar er Antallet af den saakaldte Pacific Walrus bragt ned til det halve. Saaledes lyder en Beretning fra 1889. — Den saakaldte California sea-elephant, den største Art af Sæl, som er bekendt, skal være ganske udryddet allerede saa tidlig som 1884. I 1852 var endnu disse Dyr særdeles talrige ved Carros Island, og Jægerne lønnede. Ved 1860 var de allerede saa sjældne, at deres Egterstræbelse ikke svarede til Umagen. Det maa i høi Grad beklages, at disse Dyr skulde blive udryddet, da de let kunde bevares ved, at linge og yngre Dyr blev spærrede hvert Aar.

Nytina eller den arctiske Søfo er aldeles udryddet. Den bekendte Bering var 1741 om Høsten vendt tilbage fra en Opdagelsesreise til Kysten Alaska. Han led da Skibbrud ved den D, som nu bærer hans Navn. G. W. Steller, som fulgte med Bering som Læge, har givet en usigelig Beskrivelse af dette Sødyr. Dets Længde var 24—30 Fod og Vægten op til 8,000 Pund. Hovedet var lidet i Forhold til Kroppen, Kjøberne tandløse, Skindet saa tykt og usjont, at det lignede Barken paa et Træ. Den hvide Hud var en Tomme tyk og saa haard, at man maatte bruge Øks og hugge den. Søfoen forekom i Flokke ved Etven s Munding r, hvor den ernærede sig af Sogras. Den var dumm, stov og forholdsvist hjælpeløs. Den kunde ikke dukke og blev stundom kastet iland af Bolgerne. Den var nu bleven bekendt, og Jagten begyndte. Skibe, som seilede paa Nordvestkysten af Amerika, pleiede at stanse ved Bering Island for at fange og salte ned en Forsyning af Søfoens Kjød. Den var ikke talrig og formerede sig sent; da saa Sportsmænd ved Kysten lagde an paa den, blev den temmelig hurtig udryddet. Dr. Stejneger mener, at der ikke var mere end 1,500—2,000 Søfoer ved Bering Island, da den opdagedes. Det sidste Individ af denne Race blev dræbt 1767 eller 68.

Man har opbevaret 2 Skeletter af Søfoen, et i det keiserlige Museum i St. Petersburg og et i det keiserlige Akade-

mis Samling i Helsingfors. 1883 blev Dr. Stejneger sendt til Bering Island, hvor han fandt Bevraeder af disse begravet i Sandet. Af disse Ben er dannet et helt Skelet, som nu er opstillet i U. S. National Museum.

L.

Ærlighed varer længst.

Der gives ikke i hele Verden en saa inderlig Overensstemmelse som den mellem det Sande og det Gode. Baco.

I min Ungdom hørte jeg i en Række af Aar en Prest, der ansaaes for en af de dygtigste Lærere i Kristendom. Blandt hans Egenheder var en idelig Tale om „Ærlighed“: ærlige Kristne, ærlig Tro, ærlig Gudsfrugt, ærlig Kjærlighed o. s. v. Dette „ærlig“ havde han altid med. Jeg undredes derover og fandt, at der blev for meget af det; thi jeg indbildte mig, at han oftest brugte Ordet blot som et stadseligt Til-lægsord. Jeg er nu forlængst kommen paa andre Tanter. Jeg har forstaaet, hvad han mente, og har indseet, at han talte saaledes, fordi han havde kristelig Erfaring. Jeg har ogsaa selv forlænst i min egen Virksomhed som Prest, under Omgang med Venner og Fiender, under Sjælesjergervirksomhed og under Deltagelse i kirkelig Strid indseet, at „Ærlighed“ er den allerførste Fordring til en Kristen. Er der ikke Ærlighed, saa hjælper alt Andet ikke. Er der Ærlighed, saa er der Grund til Haab.

Er der ikke Ærlighed, er der ikke oprigtig, afgjort Sandhedskjærlighed, saa lad der for Resten være saa stor en Herlighed, der være vil: lad En prædike, saa han selv og hele Forsamlingen græder, og skriv, saa alle forundre sig og prise det, og tal om kristeligt Liv og alle kristelige Dyder og om Sandheds Magt og Hjets Seir og om Kjærlighed og om Himmel og Helvede, saa en Sten maa røres, og saa Taleren er inderlig rørt og bevæget — er der ved Siden af al denne Herlighed ikke Ærlighed, er der ikke en oprigtig Frygt for og en alvorlig Afsky for Usandhed og Uredelighed — saa er det Alt sammen værre end Intet; thi det er ikke „for Gud“. Al menneskelig Ros, alle kristelige Forsikringer, alle selvgivne Attestier ere intet, naar man — farer med Usandhed.

B. K.

Det athanasianske Symbol slutter med de Ord: „Dette er den rette kristelige Tro; hoo der ikke tror den ærlig og fast, kan ikke blive salig.“ Ogsaa de gamle Fædre lagde Vegt paa Ærlighed i Troen.

Gaade.

Hvad er det for en Gjerning,
Der tidt os falder svær,
Men som til andre Tider
Kan synes haare tjer?
Paa høist forhelbig Maade
Udføres den hver Dag,
Dog, om iust paa den rette,
Det er en anden Sag.

Ved Guds og Guld og Gaver
Den ofte blev fuldbragt,
Men ved et Ord og Haandtryk
Dex ogsaa kom til Aft;
Ja, stundom har et Smil blot
Den hele Ting gjort klar: —
Dog, hvis den Gjerning glemtes,
Man ret uskyldig var.

Jndkomne Bidrag til The Pacific Lutheran University.

(Samlet ved G. Paulsen, Vestre St. Olaf, Minn.)

G. Paulsen.....	\$ 5.00	Ole E. Himle.....	\$ 1.00
Astat Nabe.....	10.00	Per. J. Iverberg.....	1.00
E. E. Himle.....	5.00	L. K. Folkestad.....	1.00
J. J. Alref.....	5.00	Ole D. Gaarden.....	1.00
Ole Ellingsen.....	5.00	John D. Gaarden.....	1.00
Ole A. Paulsen.....	3.00	Christian Olsen.....	1.00
Sigur T. Hauvaas.....	2.00	Torgrim Heddøl.....	1.00
Paulus Paulsen.....	2.00	E. Nelsen Sandvig.....	1.00
Carl J. Iverberg.....	2.00	Simund Christensen.....	1.00
M. S. Fay.....	2.00	Hellet Hauvaas.....	1.00
John J. Iverberg.....	2.00	Telles T. Støgen.....	1.00
Rev. D. Grønsberg.....	5.00		

Betalende Subskribenter.

Betalt for 3die Aargang har

Sophie Knutten, Portland, Oregon.....	\$ 0.50
Rev Chr. Olsen, Hersher, Ill.....	"
Nasmus Hansen, St. Louis, Mo.....	"
Ernst Krull, San Francisco.....	"
Agel Krull, ".....	"
Albert Thronbjørn, Alameda, Cal.....	"
Kingdoms Forening, San Francisco.....	"
Rev D. Grønsberg, ".....	"
J. J. Iverson, South Wayne, Wis.....	"
Bernt Tingelstad, Silverton, Oregon.....	"
John E. Freng, Genesee, Idaho.....	"
Frederik D. Aas, Stevenstown, Wis.....	"
Rev J. W. Torrijon, Chicago.....	"
B. M. Benjon, La Crosse, Wis.....	"
J. E. Rosdahl, Homedahl, Minn.....	"
E. O. Haaland, ".....	"
Oskar Benjon, Herondelle, Iowa.....	"
J. A. Wid, ".....	"
T. A. Arnesen, ".....	"
D. J. Raasa, Nordland.....	"
W. M. Olsen, ".....	"
G. D. Burtnes, ".....	"
E. M. Hansen, ".....	"
R. E. Sevre, Kenjett.....	"
D. A. Tenold, ".....	"
L. O. Stubb, Norman, Wash.....	"
Gilbert E. Rud, Portland, R. Dal.....	"
Ole E. Rud, ".....	"
Ole Hartstad, ".....	"
J. O. Paulson, Kenjett.....	"
Rev. O. Skattebøl, Homedahl, Minn.....	1.00

Oplosning paa Gaade i Nr. 5.

Karrig.

Tacoma Building & Savings Association

Spare-Bank,

Theaterbygningen Hjørnet af C og 9 de Strs.

Åber daglig fra Kl. 10 til 3.

Åbendag fra Kl. 10 til 1 og 6 til 8 Aften.

Indbetalt Kapital \$100,000.

L. E. Post, President.

E. H. Hatfield, Vice President.

P. V. Caesar, Kasserer.

J. Le. B. Johnson, Assist. Kasserer.

Betaler 6 Procent aarlig Rente paa Spare-Indskud.

Renten krediteres kvartalsvis.

Kjøb Eiendom

-I-

ARMOUR :- ADDITION

—AF—

PACIFIC LUTHERAN ↵
→ UNIVERSITY ASSOCIATION.

Skolen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske nær Bygningen. Jernbanen gaar midt igjennem Armour Addition. Det er særdeles vakre og flette Lotter, som bydes tilfalds, og enhver, der nu kjøber Eiendom af os, bliver Eier af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der b. tales for den, anvendes til at fuldføre Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 per Lot, betalbar \$10 for hver Maaned. For kontant Betaling gives \$10 Afslag. Saa snart Lotten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger mange Penge til Bygningens Fuldførelse endnu.

Skriv til PAC. LUTH. UNIVERSITY ASSOCIATION,
1912 Jefferson Ave., TACOMA, WASH.

CLOVER CREEK MILLS

tilhører

Pacific Lutheran University

og laver

alle Slags Mouldings af Ceder

samt

Bjælker og Bord af bedste Slags.

Bedste Slags Flooring og finishing Lumber kan leveres saa billigt, læsset ombord paa Jernbanevogner, at vi tror det vil lønne sig godt for Lumberhandlere i Mellemstaterne at kjøbe af os, især ovennævnte Sorter. Om man ønsker, kan man faa 40 Fod lange Bord og Bjælker. Man henvende sig til

PAC. LUTH. UNIVERSITY ASSOCIATION,

1912 Jefferson Ave., TACOMA, WASH.

THE LUTHERAN
UNIVERSITY © HERALDudkommer 2 Gange om Maaned og
koster forskudsvis

50 * CENTS * PER * AAR.

ADRESSE:

"THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD"

1912 Jefferson Ave., TACOMA, WA H.

Redaktører: Past. N. Christensen og Past. P. Langseth.

* * *

Subskribentamlere

jaar paa 5 betalende Abbonenter den 6 te frit.

Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

Elo og Støvler

til billigste Priser og af bedste Sort

hos

S. Olson, 1912 Jefferson Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of Cost

fælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. Med med de høje Priser," siger S. Olson. Herald anbefaler paa det bedste.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.